

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 566

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 15 noiembrie 2000

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 146 din 14 iulie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală.....	2-3	1.055. — Hotărâre privind recunoașterea Fundației arte și meserii „Floare Albastră“ ca fiind de utilitate publică.....	12
Decizia nr. 158 din 21 septembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată.....	4-6	1.057. — Hotărâre privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Național pentru Curriculum	13-14
Decizia nr. 160 din 21 septembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934 pentru reglementarea contractului de consignatie.....	7-8	1.058. — Hotărâre privind darea în folosință gratuită Fundației Umanitare „Columna“, pe o perioadă de 5 ani, a unor imobile proprietate publică a statului, aflate în administrarea Ministerului Agriculturii și Alimentației, Direcția Județeană pentru Ameliorare și Reproducție în Zootehnie Neamț.....	14-15
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.045. — Hotărâre pentru aprobarea inventarelor bunurilor din domeniul public al statului.....	9	1.079. — Hotărâre privind autorizarea Ministerului Finanțelor de a garanta un credit extern pentru Ministerul Sănătății, în vederea finanțării achiziționării de sisteme informatice de înaltă performanță.....	15
1.048. — Hotărâre privind transmiterea unor imobile, situate în județul Brașov, din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în administrarea Agenției Naționale pentru Dezvoltare Regională.....	10	1.082. — Hotărâre pentru modificarea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 538/2000 privind garantarea unor credite externe pentru Ministerul Transporturilor, necesare pentru dotarea unităților sanitare din rețeaua sanitară proprie, care asigură asistența medicală și psihologică a personalului din siguranța circulației și a navigației, cu aparatură medicală de înaltă performanță și pentru implementarea programelor de dotare la nivelul unităților sanitare din rețeaua sanitară a acestui minister.....	16
1.053. — Hotărâre privind transmiterea unor imobile în administrarea Ministerului de Interne și a Ministerului Justiției.....	10-11		
1.054. — Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pentru finalizarea lucrărilor de realizare a Monumentului Infanteriei în municipiul București	11-12		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 146

din 14 iulie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maria Kope și Arpad Ferenczi în Dosarul nr. 1.229/2000 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 mai 2000 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 29 iunie 2000 și apoi la 6 iulie 2000 și la 14 iulie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.229/2000, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Maria Kope și Arpad Ferenczi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, referitoare la garanțarea dreptului la apărare, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dispozițiile în discuție prevăd așa-numita instituție a termenului în cunoștință, care se acordă în ședința de judecată părților din procesul penal prezente la termenul respectiv. În cazul inculpatului, susțin autorii excepției, această modalitate de citare este contrară principiului unui proces echitabil și garantării dreptului la apărare, deoarece: a) inculpatul este subiectul principal al procesului penal și de aceea, pentru realizarea scopului procesului penal (art. 1 din Codul de procedură penală), pentru garanțarea libertății persoanei (art. 6 din Codul de procedură penală), este necesar ca procedura în fața instanțelor de judecată să respecte strict aceste principii; b) este imperios necesar ca inculpatul să cunoască direct de la instanță termenele la care se desfășoară judecata și să existe obligația instanței de a-l încunoștința pe inculpat despre noile termene de judecată; c) necitarea inculpatului lipsă, cu motivarea că fusese prezent la un termen anterior, îl pune pe acesta în imposibilitatea de a cunoaște termenul de judecată, ceea ce constituie o restrângere a drepturilor sale procesuale. Pentru evitarea acestor consecințe

negative trebuie să existe obligația instanței de judecată de a înștiința părțile din proces în toate cazurile și să se evite varianta termenului în cunoștință, în cazul în care partea a lipsit la un termen anterior.

Tribunalul Bihor — Secția penală, exprimându-și opinia asupra excepției, arată că aceasta este neîntemeiată, întrucât inculpaților, autori ai excepției, nu li s-a îngăduit exercitarea vreunui drept la apărare câtă vreme, fiind prezenți la un termen de judecată, au luat cunoștință de data la care se va judeca din nou procesul lor. Așa fiind, dispozițiile art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală, conform cărora partea prezentă la un termen nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă a lipsit la unul dintre aceste termene, nu sunt neconstituționale și nu îngădesc nici un drept al părților.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că textul alin. 3 al art. 291 din Codul de procedură penală, care prevede că „*Partea prezentă la un termen nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene*“, constituie o excepție de la regula citării părților prevăzută în alin. 1 al aceluiași articol. Se mai arată că excepția prevăzută la art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală „*operează în scopul simplificării activității judiciare, fără să afecteze însă vreunul din drepturile procesuale fundamentale, cum ar fi dreptul la apărare*“. Așa fiind, necitarea părții lipsă la un termen ulterior nu poate fi interpretată ca o atingere adusă dreptului la apărare, întrucât revine acelei părți obligația de a se prezenta la noul termen pentru a-și exercita dreptul la apărare prevăzut de lege. Cu privire la încălcarea principiului unui proces echitabil, în punctul de vedere al Guvernului se menționează că „*în Constituție nu este prevăzut un astfel de drept și, prin urmare, nu se poate declara neconstituțional un text de lege care nu încalcă nici o dispoziție expresă a Constituției*“. În fine, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală este neîntemeiată și în raport cu prevederile art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12

și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală, care are următorul conținut: „Partea prezentă la un termen nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul din aceste termene.”

Textul constituțional considerat a fi încălcat este art. 24 alin. (1), care are următorul cuprins: „Dreptul la apărare este garantat.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală, care prevăd că partea prezentă la un termen nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene, instituie „termenul în cunoștință”. Această excepție de la regula citării părților pentru judecată este justificată, deoarece citarea ar complica inutil desfășurarea procesului, în condițiile în care există posibilitatea ca partea să se informeze cu privire la următorul termen de judecată.

Curtea mai constată că în procesul penal, în situația necitării părților pentru termenele următoare, se consideră că există obligația părții de a se informa singură cu privire la eventualele termene ulterioare, acest minim de diligență dându-i posibilitatea să ia cunoștință de conținutul dezbaterilor, să participe la desfășurarea acestora, în scopul pregătirii și susținerii propriei apărări.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că aceste dispoziții nu sunt încălcate, deoarece ele garantează dreptul la apărare „în tot cursul procesului”, iar nu și asigurarea acestuia prin mijloacele invocate de autorul excepției, altele decât cele prevăzute de legislația penală.

În cauză a fost invocată și încălcarea dispozițiilor art. 6, referitoare la dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care au următorul conținut: „1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.”

Față de cele de mai sus, cu majoritate de voturi, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maria Kope și Arpad Ferenczi în Dosarul nr. 1.229/2000 al Tribunalului Bihor — Secția penală. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;

b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării;

e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.”

Examinând această susținere, Curtea constată că nici una dintre aceste dispoziții nu este încălcată prin prevederile legale criticate.

În ceea ce privește afirmația că în Constituție nu este prevăzut expres „dreptul la un proces echitabil”, la care se referă art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și din acest motiv textul criticat nu poate fi declarat neconstituțional, Curtea constată că această afirmație este lipsită de temei. Într-adevăr, la alin. (2) al art. 11 din Constituție se statuează că „Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”. Astfel, ratificarea de către România a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994, a făcut ca această convenție să facă parte din dreptul intern, situație în care raportarea la oricare dintre textele sale este impusă aceluiași regim cu cel aplicabil raportărilor la dispozițiile din Legea fundamentală. Curtea constată, de asemenea, că această interpretare este în deplin acord cu dispozițiile art. 20 din Constituție, care statuează astfel: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate ridicată în cauză este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 158

din 21 septembrie 2000

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31
din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic
și administrarea fondului forestier național, republicată**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată, excepție ridicată de Marin Călinescu în Dosarul nr. 13.189/1999 al Judecătoria Pitești.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, precum și a celorlalte părți (Ion Ionescu și Ocolul Silvic Poiana Lacului, județul Argeș), față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată, considerând că dispozițiile art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 141/1999 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 24 ianuarie 2000, nu contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (1) și (2) și în art. 135 alin. (1), (2) și (3). Potrivit prevederilor alin. (1) și (6) ale art. 41 din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, iar dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului. Or, prin ordonanța criticată, pădurile, indiferent de forma de proprietate, sunt calificate drept avuție de interes național, de care beneficiază întreaga societate. Totodată, în temeiul art. 134 alin. (2) lit. e) din Constituție, statul este obligat să asigure refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic, Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, având ca scop tocmai îndeplinirea acestor obligații.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 13.189/1999, **Judecătoria Pitești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32² din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier, republicată**, excepție ridicată de Marin Călinescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile menționate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (1) și (2),

precum și în art. 135 alin. (1), (2) și (3), deoarece prin sancționarea penală a proprietarului pădurii pentru tăierea arborilor situați pe propria suprafață de teren se încalcă dreptul de dispoziție, ca atribut al dreptului de proprietate privată, garantat, prin aceste texte, de Constituție. De vreme ce proprietarul are drept de dispoziție, nu se poate concepe că săvârșește o faptă ilicită atunci când taie arbori de pe proprietatea sa. Totodată se consideră că este încălcat și principiul ocrotirii în mod egal a proprietății, cuprins în alin. (2) al art. 41 din Constituție, deoarece o instituție a statului care dispune tăierea arborilor nemarcați nu este trasă la răspundere penală, în timp ce o persoană fizică aflată în aceeași situație răspunde penal.

Judecătoria Pitești, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciază că aceasta este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, ci, dimpotrivă, sunt în deplină concordanță cu acestea. Astfel, Constituția prevede în art. 41 alin. (1) că *„Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege“*. Codul civil, definind proprietatea, prevede în art. 480 că *„Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege“*, dispoziție legală care este în conformitate cu Constituția. Totodată instanța de judecată arată că exercitarea dreptului de proprietate de către proprietarii terenurilor cu vegetație forestieră, care constituie, indiferent de natura dreptului de proprietate, fondul forestier național, trebuie să se facă potrivit dispozițiilor art. 43 din Codul silvic, care prevăd că arborii destinați să fie tăiați se vor marca, în prealabil, de către personalul silvic, în conformitate cu normele tehnice. Aceste măsuri au ca scop prevenirea tăierilor masive și a despăduririi terenurilor, care ar avea grave consecințe asupra mediului înconjurător, asupra climei și, prin urmare, asupra sănătății întregii populații, pădurile reprezentând un factor de conservare a echilibrului ecologic. Instanța consideră că aceasta a fost rațiunea pentru care legiuitorul a incriminat prin art. 32², introdus în Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 prin Legea nr. 141/1999 pentru aprobarea acesteia, fapta proprietarului de a tăia fără drept arborii, iar prin art. 32³, distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a unor suprafețe de păduri de către proprietari ori incendierea acestora. Se mai arată că prin dispozițiile legale criticate este sancționată penal exercitarea abuzivă a dreptului de proprietate, în afara limitelor determinate de lege. În final, instanța consideră că textul de lege criticat este în concordanță cu prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, întrucât și în situația în care proprietar al terenului cu vegetație forestieră este statul, legiuitorul incriminează fapta de a tăia fără drept arborii, subiect activ al infracțiunii fiind persoana care taie sau dispune în mod abuziv tăierea, iar nu statul, având în vedere că actele materiale de tăiere sau de scoatere din rădăcini a arborilor nu sunt efectuate de stat ca entitate juridică.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, precizează că art. 32² din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, care face obiectul excepției de neconstituționalitate, a devenit art. 31 ca urmare a republicării acestei ordonanțe (astfel cum a fost aprobată, modificată și completată prin Legea nr. 141/1999) în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 24 ianuarie 2000. Referindu-se la acest text și la critica de neconstituționalitate, președintele Camerei Deputaților consideră că excepția este nefondată, deoarece nu sunt încălcate prevederile constituționale cuprinse în art. 41 alin. (1) și (2) și în art. 135 alin. (1), (2) și (3). Se arată că dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție trebuie aplicate în întregime și în special fraza a doua, potrivit căreia „*Conținutul și limitele acestor drepturi (deci și ale dreptului de proprietate) sunt stabilite de lege*“. De asemenea, trebuie avute în vedere și prevederile art. 41 alin. (6) din Legea fundamentală, potrivit cărora „*Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului*“. Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 a urmărit tocmai stabilirea unor astfel de obligații, având în vedere că în art. 1 se prevede că pădurile, indiferent de proprietate, sunt calificate drept avuție de interes național, de care beneficiază întreaga societate. Prin aceasta este îndeplinită și prevederea constituțională cuprinsă în art. 134 alin. (2) lit. e), care instituie obligația statului de a asigura refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic. Fondul forestier devine astfel o chestiune de interes public, care, fără a afecta esența dreptului de proprietate privată asupra pădurilor, determină adecvarea conduitei proprietarilor la anumite exigențe subsumate acestui obiectiv. În finalul punctului de vedere se arată că textul de lege criticat nu afectează nici prevederile art. 135 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, deoarece acestea, consacrand tocmai ideea ocrotirii proprietății și a tipurilor de proprietate de către stat, nu se află în contradicție cu norma penală prin care este sancționată o conduită ilicită a proprietarului pădurii.

Președintele Senatului și Guvernul României nu au trimis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Autorul excepției contestă constituționalitatea dispozițiilor art. 32², text introdus în conținutul Ordonanței Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național prin Legea nr. 141/1999 pentru aprobarea acestei ordonanțe. În baza art. IV din Legea nr. 141/1999, Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, modificată și completată, a fost republicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 24 ianuarie 2000, dându-se textelor o nouă numerotare, în care art. 32² a devenit art. 31. În consecință, obiectul excepției de neconstituționalitate nu îl mai poate constitui art. 32², ci art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată. Acest text are următoarea redactare: „(1) *Tăierea sau scoaterea din rădăcini, fără drept, din păduri, indiferent de forma de proprietate, de arbori și lăstari, de către proprietari, deținători sau de oricare altă persoană, dacă volumul masei lemnoase astfel extrase este de peste 5 m³ sau dacă volumul acesteia este sub această limită, iar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de 2 ani, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă.*

(2) *Dacă fapta a avut ca urmare extragerea unui volum de peste 20 m³, pedeapsa este închisoarea de la 1 la 5 ani.*

(3) *Când fapta a avut ca urmare extragerea unui volum de peste 50 m³, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.*

(4) *Maximul pedepselor prevăzute la alin. (1)–(3) se majorează cu 3 ani în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:*

- a) *de două sau mai multe persoane împreună;*
- b) *de o persoană având asupra sa o armă sau substanțe chimice periculoase;*
- c) *în timpul nopții;*
- d) *în arii forestiere protejate.*

(5) *Tentativa se pedepsește.*“

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate sunt:

— Art. 41 alin. (1) și (2): „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) *Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*“

— Art. 135 alin. (1), (2) și (3): „(1) *Statul ocrotește proprietatea.*

(2) *Proprietatea este publică sau privată.*

(3) *Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.*“

În opinia autorului excepției sancționarea penală a proprietarului pentru tăierea arborilor de pe proprietatea sa reprezintă o încălcare a dreptului său de dispoziție, care este garantat de Constituție. Totodată se consideră că dispozițiile legale criticate se aplică în mod discriminatoriu, numai persoanelor fizice, iar nu și în cazul în care proprietarul terenului cu vegetație forestieră este statul și tăierea ilegală se dispune de către o autoritate a statului.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, Curtea constată că nu pot fi reținute sub nici un aspect criticile formulate, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 41 alin. (1) din Constituție: „*Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*“ Definind proprietatea, Codul civil prevede în art. 480 că aceasta este „*dreptul ce are cineva de a se bucura și dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege*“. Totodată, în temeiul art. 41 alin. (6) din Constituție „*Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului*“.

Referitor la dreptul de proprietate asupra pădurilor, la conținutul și limitele acestui drept, Codul silvic (Legea nr. 26/1996) prevede în art. 1 că pădurile și terenurile destinate împăduririi „[...] constituie, indiferent de natura drep-

tului de proprietate, fondul forestier național", iar în art. 4 alin. 2 se precizează că „Dreptul de proprietate asupra terenurilor care constituie fondul forestier național se exercită în conformitate cu dispozițiile prezentului Cod silvic". În art. 4 alin. 1 din același cod se arată că „Fondul forestier național este, după caz, proprietate publică sau privată și constituie bun de interes național". Cu privire la fondul forestier proprietate privată, art. 64 alin. 2 din Codul silvic prevede că „Proprietarii de păduri și de alte terenuri din fondul forestier proprietate privată au obligația să le gospodărească în conformitate cu regimul silvic și cu regulile privind protecția mediului", iar în art. 66 alin. 1 se prevede că „Modul de gospodărire a fondului forestier proprietate privată este stabilit prin amenajamente silvice. Acestea se întocmesc pe trupuri de pădure și pe ansamblul localității, fără a afecta dreptul de proprietate. Nerespectarea prevederilor acestora constituie contravenție sau infracțiune, după caz".

Prin urmare, rezultă că dreptul de proprietate asupra fondului forestier nu poate fi exercitat decât cu respectarea tuturor acestor reglementări care îi determină conținutul și limitele.

Curtea observă că obiectul de reglementare al Ordonanței Guvernului nr. 96/1998 are în vedere tocmai stabilirea unor astfel de obligații în sarcina proprietarilor de terenuri acoperite cu vegetație forestieră, textul de lege criticat (art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată) sancționând nerespectarea acestor obligații prevăzute de lege, în limitele prevăzute de Constituție în art. 41 alin. (1) și (6). Respectarea riguroasă a acestor norme este necesară pentru a preveni tăierile masive de arbori și despădurirea terenurilor, care ar avea consecințe grave asupra mediului înconjurător și asupra sănătății populației. Aceste interese majore impun incriminarea și sancționarea faptelor prevăzute în textul de lege criticat, chiar dacă acestea sunt săvârșite de proprietarii terenurilor forestiere.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată, excepție ridicată de Marin Călinescu în Dosarul nr. 13.189/1999 al Judecătoriei Pitești, județul Argeș.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 septembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Referitor la această critică de neconstituționalitate Curtea constată că dispozițiile art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, nu numai că nu contravin prevederilor art. 41 alin. (1) din Constituție, ci, dimpotrivă, constituie o aplicare a acestora. Astfel, potrivit textului constituțional invocat de însuși autorul excepției, dreptul de proprietate poate fi limitat, conținutul și limitele acestuia stabilindu-se prin lege. Această prevedere constituțională a fost respectată, întrucât textul de lege criticat a fost introdus în Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 prin Legea nr. 141/1999, lege prin care ordonanța a fost aprobată, cu modificări și completări, art. 32² devenind, ulterior republicării ordonanței și renumerotării, art. 31.

Curtea constată, de asemenea, că art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, nu contravine nici prevederilor alin. (2) al art. 41 din Constituție, deoarece textul incriminează și sancționează, indiferent de forma de proprietate, tăierea sau scoaterea din rădăcini a arborilor fără drept, principiul ocrotirii în mod egal a proprietății private nefiind astfel încălcat. Rezultă în mod evident că nu se creează nici o discriminare sau o ocrotire diferită a dreptului de proprietate privată în raport cu titularul.

Referitor la încălcarea prin dispozițiile legale criticate a prevederilor art. 135 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că nu pot fi primite criticile formulate de autorul excepției, întrucât obligația statului de a ocroti proprietatea, consfințită de textul constituțional, nu este în nici un mod încălcată prin incriminarea și sancționarea unor fapte care afectează mediul înconjurător și echilibrul ecologic.

Curtea mai constată că dispozițiile art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată, nu încalcă nici prevederile constituționale cuprinse în alin. (2) și (3) ale art. 135, potrivit cărora „Proprietatea este publică sau privată” și „Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale”, deoarece nu schimbă clasificarea proprietății și nici apartenența proprietății publice.

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 160

din 21 septembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934 pentru reglementarea contractului de consignație

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934 pentru reglementarea contractului de consignație, excepție ridicată de Răzvan Gheorghe Stoicovici în Dosarul nr. 250/1999 al Judecătoria Sectorului 3 București.

La apelul nominal lipsesc părțile Răzvan Gheorghe Stoicovici, Petre Cornel Lupu și Societatea Comercială „Amycom” — S.R.L., față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că asupra dispozițiilor Legii nr. 178/1934 Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile nr. 125/1999 și nr. 75/2000, neintervenind elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 decembrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 250/1999, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934 pentru reglementarea contractului de consignație**, excepție ridicată de Răzvan Gheorghe Stoicovici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934 pentru reglementarea contractului de consignație, care prevăd pentru infracțiunea săvârșită două pedepse principale, închisoarea și amendă, și care totodată interzic aplicarea circumstanțelor atenuante, sunt contrare prevederilor art. 23 alin. (9) din Constituție, referitoare la legalitatea pedepselor. De aceea aceste dispoziții trebuie să fie considerate ca fiind abrogate în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție. În notele depuse la dosarul cauzei autorul excepției menționează obligația instanței de a verifica dacă Legea nr. 178/1934 mai este sau nu în vigoare, deoarece, dacă legea nu mai este în vigoare, nu mai este posibilă sesizarea Curții Constituționale, iar în ceea ce privește fapta săvârșită ar urma să se facă schimbarea încadrării juridice a acesteia din infracțiunea prevăzută la art. 23 din Legea nr. 178/1934 în infracțiunea de abuz de încredere, prevăzută la art. 213 din Codul penal. Numai dacă ar constata că Legea nr. 178/1934 este neconstituțională instanța ar urma să sesizeze Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate, suspendând judecarea cauzei până la soluționarea excepției.

Judecătoria Sectorului 3 București, exprimându-și opinia, reține că art. 23 din Legea nr. 178/1934 incriminează fapta de însușire a bunurilor încredințate în consignație sau de înstrăinare a acestora în alt mod ori în alte condiții decât cele prevăzute în contract sau de nerestituire a bunurilor consignatului la cerere (pct. 1), precum și fapta de nerestituire către consignant a sumelor de bani obținute drept preț al bunurilor vândute, la termenul prevăzut la art. 19 din aceeași lege (pct. 2). În esență, arată instanța, excepția de neconstituționalitate a art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934 vizează legalitatea aplicării sancțiunii prevăzute de lege, care este dublă, închisoare și amendă. În opinia instanței aceasta nu contravine art. 23 alin. (9) din Constituție și corespunde art. 2 din Codul penal, privitor la legalitatea incriminării și a pedepsei. Instanța afirmă totodată că acest text ar fi în concordanță cu dispozițiile titlului III al părții generale a Codului penal, referitor la pedepse și la felurile lor, dispoziții „care prevăd și dubla sancționare”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că dispozițiile art. 23 din Legea nr. 178/1934 pentru reglementarea contractului de consignație, dispoziții ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate, sunt abrogate prin dispozițiile art. 1 din Legea nr. 30/1968 pentru punerea în aplicare a Codului penal, care au abrogat toate dispozițiile contrare Codului penal. Or, dispozițiile art. 23 din Legea nr. 178/1934 prevăd că săvârșirea faptelor incriminate acolo se pedepsește cu amendă de la 10.000 lei la 100.000 lei și cu închisoare de la 2 luni la 2 ani, deci cumulativ, contravenind dispozițiilor Codului penal în vigoare. Potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, ceea ce exclude exercitarea controlului de constituționalitate asupra unor dispoziții legale care nu mai sunt în vigoare, astfel că excepția trebuie să fie respinsă ca inadmisibilă. În ceea ce privește susținerea autorului excepției, în sensul că art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934 ar fi fost abrogat prin art. 150 alin. (1) din Constituție, aceasta este, în opinia Guvernului, lipsită de temei, deoarece, dacă textul criticat ar fi fost în vigoare, acesta nu ar fi contravenit prevederilor art. 23 alin. (9) din Constituție, care consacră principiul legalității pedepsei.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934, al cărui conținut este următorul: „*Se va pedepsi cu închisoare de la 2 luni până la 2 ani și cu amendă de la 10.000—100.000 lei, fără a se putea acorda circumstanțe atenuante, consignatarul: [...]*”

2. Care nu va remite consignatarului sumele de bani, cambiile sau valorile încasate sau primite de el, drept preț al bunurilor vândute, în modul arătat la art. 19 din prezenta lege.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că acest text este contrar prevederilor art. 23 alin. (9) din Constituție, referitor la legalitatea pedepsei, iar, întrucât Legea nr. 178/1934 este anterioară Constituției, dispozițiile legale criticate trebuie considerate ca fiind abrogate în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție. Caracterul neconstituțional al dispozițiilor legale în discuție rezultă, în opinia autorului excepției, din faptul că acestea, pe de o parte, prevăd pentru aceeași infracțiune două pedepse principale, și anume pedeapsa închisorii de la 2 luni până la 2 ani și amendă de la 10.000—100.000 lei, iar pe de altă parte, interzic aplicarea circumstanțelor atenuante.

Cu privire la critica privind existența a două pedepse principale, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată, deoarece încă din anul 1954 în dreptul român a fost abrogată amendă ca pedeapsă alăturată privațiunii de libertate. Într-adevăr, prin dispozițiile art. III din Decretul nr. 544 din 14 ianuarie 1954 s-a prevăzut că „*Se abrogă acele dispoziții din Codul penal, precum și din celelalte legi, care prevăd pedeapsa cu amendă corecțională, dacă această pedeapsă este cumulativă cu o pedeapsă privativă de libertate.*”

Amenda astfel pronunțată nu se va mai executa.”

După această dată nu au mai existat în legislația penală română pedepse cumulative, închisoare și amendă, dispozițiile legale care le prevedeau nemaifiind în vigoare

la data adoptării Codului penal din 1968, după cum nu mai sunt în vigoare nici în prezent. În consecință, excepția de neconstituționalitate este, sub acest aspect, lipsită de obiect, deci inadmisibilă.

În ceea ce privește critica referitoare la interzicerea aplicării circumstanțelor atenuante, aceasta, de asemenea, nu poate fi primită, fiindcă dispozițiile cuprinse în art. 23 din Legea nr. 178/1934, care interzic aplicarea circumstanțelor atenuante când acestea există în cauză, fiind contrare dispozițiilor Codului penal din 1968, în vigoare și în prezent, au fost abrogate prin Legea nr. 30/1968 pentru punerea în aplicare a Codului penal din 21 iunie 1968. Potrivit art. 1 din această lege, pe data intrării în vigoare a Codului penal se abrogă, pe lângă Codul penal din 1936, și Codul justiției militare din 1937, „*legile speciale și dispozițiile penale din legi speciale, contrare prevederilor Codului penal*”, printre acestea numărându-se și dispoziția „*fără a se putea acorda circumstanțe atenuante*” din art. 23 al Legii nr. 178/1934. Așadar, excepția de neconstituționalitate este, și sub acest aspect, lipsită de obiect și urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

De altfel, cu privire la constituționalitatea Legii nr. 178/1934 Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 225 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 21 februarie 2000, precum și prin Decizia nr. 75 din 25 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000. Prin aceste decizii Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile Legii nr. 178/1934 sunt constituționale. Curtea a reținut că îndeplinirea condițiilor formale de validitate a Legii nr. 178/1934 trebuie raportată la reglementările constituționale și legale din momentul adoptării legii. Pe de altă parte, s-a reținut că acest act normativ nu contrazice prevederile și principiile constituționale, astfel încât Legea nr. 178/1934, deși anterioară Constituției din 1991, este în vigoare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și 25 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 pct. 2 din Legea nr. 178/1934 pentru reglementarea contractului de consignatie, excepție ridicată de Răzvan Gheorghe Stoicovici în Dosarul nr. 250/1999 al Judecătoriai Sectorului 3 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 septembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE pentru aprobarea inventarelor bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 20 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă inventarele bunurilor din domeniul public al statului, prevăzute în anexele nr. 1—49*) care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — În fiecare an, în termen de 30 de zile de la data depunerii bilanșurilor contabile inventarul va fi reactualizat în funcție de rezultatele inventarierii anuale a patrimoniului, efectuată conform prevederilor legale în vigoare.

Art. 3. — Ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și autoritățile publice centrale, care au în administrare bunuri din domeniul public al statului și care nu au depus inventarele acestor bunuri, au obligația să le întocmească și să le depună potrivit prevederilor legale, în termen de 15 zile de la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu respectarea modelului transmis în acest sens de Ministerul Finanțelor.

Art. 4. — (1) Nerespectarea termenului prevăzut la art. 3 constituie contravenție, iar persoana vinovată de aceasta se sancționează cu amendă de la 50.000 lei la 1.000.000 lei.

(2) Contravențiile se constată și sancțiunile se aplică de organele de control ale Ministerului Finanțelor.

(3) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 32/1968.

Art. 5. — Ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și autoritățile publice centrale, care au depus la Ministerul Finanțelor inventarele bunurilor din domeniul public al statului până la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri, vor transmite eventualele modificări survenite de la data depunerii.

Art. 6. — Ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și autoritățile publice centrale implicate vor lua măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministrul finanțelor,
Sebastian Vlădescu,
secretar de stat

Ministru de stat, președintele Consiliului
de Coordonare Economico-Financiară,
Mircea Ciumara

Ministru de stat, ministrul justiției,
Valeriu Stoica

București, 6 noiembrie 2000.
Nr. 1.045.

*) Anexele nr. 1—49 se comunică instituțiilor interesate.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind transmiterea unor imobile, situate în județul Brașov,
din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“
în administrarea Agenției Naționale pentru Dezvoltare Regională**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă transmiterea imobilelor proprietate a statului — Vila Timiș nr. 8 și Vila Timiș nr. 14 —, situate în localitatea Timișu de Jos nr. 26, județul Brașov, împreună cu anexele acestora, inclusiv canton, livadă și terenul aferent, în suprafață totală de 141.352,20 m², din administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în administrarea Agenției Naționale pentru Dezvoltare Regională.

(2) Patrimoniul Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ se diminuează cu valoarea actualizată a imobilelor prevăzute la alineatul precedent, iar patrimoniul Agenției Naționale pentru Dezvoltare Regională se majorează în mod corespunzător.

(3) Predarea-preluarea imobilelor se face pe bază de protocol încheiat între cele două părți, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Președintele Agenției Naționale
pentru Dezvoltare Regională,
Mihai David

p. Ministrul finanțelor,
Sebastian Vlădescu,
secretar de stat

Ministru de stat,
președintele Consiliului
de Coordonare Economico-Financiară,
Mircea Ciumara

Secretarul general al Guvernului,
Radu Stroe

București, 6 noiembrie 2000.
Nr. 1.048.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unor imobile în administrarea Ministerului de Interne și a Ministerului Justiției

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă transmiterea imobilelor proprietate publică a statului, situate în orașul Babadag, Str. Republicii nr. 32 și în municipiul Tulcea, Str. Isaccei nr. 6B, județul Tulcea, identificate la pozițiile nr. 1 și 2 din anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din

administrarea Ministerului Justiției în administrarea Ministerului de Interne.

(2) Se aprobă transmiterea imobilului proprietate publică a statului, situat în municipiul Tulcea, Str. Toamnei nr. 15, județul Tulcea, identificat la poziția

nr. 3 din anexa la prezenta hotărâre, din administrarea Ministerului de Interne în administrarea Ministerului Justiției.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilelor prevăzute la art. 1 se va face pe bază de protocol încheiat între ministerele interesate.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul justiției,
Valeriu Stoica

Ministru de interne,
Constantin Dudu Ionescu

p. Ministrul finanțelor,
Sebastian Vlădescu,
secretar de stat

p. Ministrul lucrărilor publice
și amenajării teritoriului,
László Borbély,
secretar de stat

București, 6 noiembrie 2000.
Nr. 1.053.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor situate în orașul Babadag și în municipiul Tulcea,
care vor fi transmise în administrarea Ministerului de Interne și Ministerului Justiției

Nr. crt.	Adresa unde sunt situate imobilele	Instituția din administrarea căreia se preiau imobilele	Instituția care preia imobilele în administrare	Suprafața totală a terenului	Suprafața construită desfășurată
1.	Orașul Babadag, Str. Republicii nr. 32, județul Tulcea	Ministerul Justiției	Ministerul de Interne	1.000 m ²	432,95 m ² (3 corpuri/partere)
2.	Municipiul Tulcea, Str. Isacței nr. 6B, județul Tulcea	Ministerul Justiției	Ministerul de Interne	270 m ²	681 m ² (un corp/partere + două etaje)
3.	Municipiul Tulcea, Str. Toamnei nr. 15, județul Tulcea	Ministerul de Interne	Ministerul Justiției	3.069,94 m ²	530 m ² (4 corpuri/partere)

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pentru finalizarea lucrărilor de realizare a Monumentului Infanteriei în municipiul București

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 23 din Legea bugetului de stat pe anul 2000 nr. 76/2000,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se alocă Ministerului Culturii, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului pe anul 2000, suma de 1.650 milioane lei pentru finalizarea lucrărilor de realizare a Monumentului Infanteriei în municipiul București.

Art. 2. — Cu sumele rămase necheltuite până la data de 15 septembrie 2000 se reîntregește Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă modificările ce decurg din aplicarea prezentei hotărâri în bugetul de stat pe anul 2000.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul apărării naționale,
Sorin Frunzăverde
Ministrul Culturii,
Ion Caramitru
p. Ministrul finanțelor,
Sebastian Vlădescu,
secretar de stat

București, 6 noiembrie 2000.
Nr. 1.054.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind recunoașterea Fundației arte și meserii
„Floare Albastră“ ca fiind de utilitate publică

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 39 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se recunoaște Fundația arte și meserii „Floare Albastră“, persoană juridică română de drept privat, fără scop patrimonial, ca fiind de utilitate publică.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul culturii,
Ion Caramitru

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

Președintele Agenției Naționale
pentru Protecția Drepturilor Copilului,
Vlad Mihai Romano

București, 6 noiembrie 2000.
Nr. 1.055.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Național pentru Curriculum

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 184 din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se înființează Consiliul Național pentru Curriculum, instituție publică cu personalitate juridică, specializat în proiectarea, dezvoltarea, aplicarea și revizuirea curriculumului național. Consiliul Național pentru Curriculum, denumit în continuare *C.N.C.*, va funcționa în subordinea Ministerului Educației Naționale și are sediul în municipiul București, str. Știrbei Vodă nr. 37, sectorul 1.

Art. 2. — Scopul *C.N.C.* îl constituie asigurarea calității curriculumului național în sistemul de învățământ preuniversitar din România.

Art. 3. — *C.N.C.* are următoarea structură:

a) Consiliul științific al *C.N.C.* (*C.S.C.N.C.*), având rolul de a asigura coerența politicilor educaționale în domeniul curriculumului național, la nivelul sistemului de învățământ. Membrii *C.S.C.N.C.* sunt personalități care reprezintă instituții semnificative pentru sistemul național de învățământ. Aceștia sunt numiți prin ordin al ministrului educației naționale;

b) Biroul executiv al *C.N.C.*, care asigură conducerea executivă. Biroul executiv are un mandat de 5 ani și este format din președinte, vicepreședinte și secretar științific.

Aceștia sunt membri de drept ai *C.S.C.N.C.* și sunt numiți prin ordin al ministrului educației naționale;

c) Comisia de experți, care asigură coordonarea metodologică în cadrul *C.N.C.* Membrii comisiei de experți sunt numiți de către Biroul executiv al *C.N.C.*;

d) Comisia de coordonare pe discipline, formată din specialiști pe obiecte de studiu, arii curriculare, respectiv profiluri și specializări. Membrii comisiei de coordonare sunt numiți de Biroul executiv al *C.N.C.*;

e) grupuri operative de lucru, care funcționează pe durată limitată.

Art. 4. — Comisiile naționale de specialitate înființate în temeiul art. 140 din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, funcționează sub coordonarea administrativă a Ministerului Educației Naționale și sub coordonarea științifică a *C.N.C.*

Art. 5. — *C.N.C.* are următoarele atribuții:

a) proiectarea și elaborarea de politici educaționale în domeniul curriculumului național;

b) realizarea de expertize cu privire la procesul de aplicare și de funcționare în sistemul de învățământ a curriculumului național, în scopul asigurării revizuirii periodice a acestuia;

c) asigurarea coordonării științifice a elaborării componentelor curriculumului național (planuri de învățământ, programe școlare) și reviziunea periodică a acestora;

d) asigurarea corelării științifice și a coerenței metodologice dintre curriculum și celelalte componente ale sistemului național de învățământ;

e) realizarea unor suporturi metodologice necesare proceselor de aplicare și de funcționare eficientă a curriculumului național;

f) elaborarea de materiale și desfășurarea de programe de formare necesare abilitării curriculare a personalului didactic;

g) oferirea de consultanță pentru elaborarea, aplicarea și evaluarea materialelor curriculare proiectate la nivel local.

Art. 6. — (1) *C.N.C.* are un număr maxim de 45 de posturi.

(2) Numărul maxim de posturi aprobat pentru unitățile subvenționate se majorează cu numărul de posturi prevăzut la alin. (1), prin diminuarea corespunzătoare a numărului maxim de posturi aprobat pentru unitățile de învățământ.

(3) *C.N.C.* are dreptul de a angaja personal prin convenție civilă de prestări de servicii, în condițiile legii.

Art. 7. — Personalului didactic titular, angajat cu normă întreagă la *C.N.C.*, i se asigură rezervarea catedrei pe durata angajării, în condițiile Legii nr. 128/1997 privind statutul personalului didactic.

Art. 8. — Salarizarea personalului angajat în cadrul *C.N.C.* se face conform legii, din venituri alocate de la bugetul de stat și din resurse extrabugetare.

Art. 9. — (1) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale *C.N.C.* se asigură de la bugetul de stat prin Ministerul Educației Naționale de la capitolul „Învățământ”, precum și din venituri extrabugetare.

(2) Veniturile extrabugetare ale *C.N.C.* provin din tarife percepute pentru activități de: elaborare de planuri de învățământ și programe școlare pentru învățământul particular sau alternativ, consultanță pentru elaborarea de strategii în domeniul dezvoltării curriculare, elaborare/derulare de programe de pregătire a profesorilor, evaluare de proiecte curriculare și alte activități, precum și din sponsorizări sau donații, dobândite în condițiile legii. Cuantumul tarifelor se stabilește prin ordin al ministrului educației naționale.

(3) *C.N.C.* elaborează și finanțează proiecte de cercetare și dezvoltare curriculară, din fondurile unor programe interne sau internaționale.

Art. 10. — *C.N.C.* asigură, până la încheierea Proiectului de reformă a învățământului preuniversitar, cofinanțat de Guvernul României și Banca Mondială, buna desfășurare a activității Componentei Curriculum, preluând, pentru grupurile operative de lucru, posturile existente pentru Componenta Curriculum în cadrul acestui proiect.

Art. 11. — Regulamentul de organizare și funcționare, statul de funcțiuni și organigrama *C.N.C.* se aprobă prin ordin al ministrului educației naționale, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 12. — După poziția IX¹³ de la litera A din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 690/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din

13 noiembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se introduce poziția IX¹⁴ cu următorul cuprins:

„IX¹⁴ Consiliul Național — venituri extrabugetare și alocații de la bugetul de stat.“

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul educației naționale,

Andrei Marga

Ministrul muncii și protecției sociale,

Liviu Lucian Albu

p. Ministrul finanțelor,

Sebastian Vlădescu,

secretar de stat

București, 6 noiembrie 2000

Nr. 1.057.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

privind darea în folosință gratuită Fundației Umanitare „Columna“, pe o perioadă de 5 ani, a unor imobile proprietate publică a statului, aflate în administrarea Ministerului Agriculturii și Alimentației, Direcția Județeană pentru Ameliorare și Reproducție în Zootehnie Neamț

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 17 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă darea în folosință gratuită Fundației Umanitare „Columna“, pe o perioadă de 5 ani, a unor imobile proprietate publică a statului, identificate potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, aflate în administrarea Ministerului Agriculturii și Alimentației, Direcția Județeană pentru Ameliorare și Reproducție în Zootehnie Neamț.

Art. 2. — (1) Predarea-preluarea imobilelor care se transmit potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

(2) Protocolul prevăzut la alin. (1) va cuprinde și obligațiile ce îi revin Fundației Umanitare „Columna“ în ceea ce privește imobilele care formează obiectul transmiterii.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Ministrul agriculturii și alimentației,

Aurel Pană,

secretar de stat

Ministrul lucrărilor publice și amenajării teritoriului,

Nicolae Noica

Ministrul finanțelor,

Decebal Traian Remeș

București, 6 noiembrie 2000.

Nr. 1.058.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilelor proprietate publică a statului, care se dau în folosință gratuită
Fundației Umanitare „Columna“

Locul unde sunt situate imobilele	Persoana juridică de la care se transmit imobilele	Persoana juridică la care se transmit imobilele	Caracteristicile tehnice ale imobilelor
Municipiul Piatra-Neamț, str. Mihai Viteazul nr. 32, județul Neamț	Ministerul Agriculturii și Alimentației, Direcția Județeană pentru Ameliorare și Reproducție în Zootehnie Neamț	Fundația Umanitară „Columna“	I. Construcții: 1. <u>Grajd</u> • suprafața construită = 288 m ² 2. <u>Grajd</u> • suprafața construită = 274 m ² 3. <u>Remiza</u> • suprafața construită = 136 m ² 4. <u>Laborator</u> • suprafața construită = 156 m ² Total suprafață construită = 854 m ² II. Terenul aferent • suprafața = 2.467 m ²

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind autorizarea Ministerului Finanțelor de a garanta un credit extern pentru Ministerul Sănătății, în vederea finanțării achiziționării de sisteme informatice de înaltă performanță

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României precum și ale art. 35 alin. (1) și ale art. 37 alin. (4) din Legea datoriei publice nr. 81/1999,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să garanteze pentru Ministerul Sănătății un credit extern în valoare de 22 milioane dolari S.U.A., precum și dobânzile, comisiunile și alte costuri aferente, în condițiile legii, în vederea asigurării resurselor financiare necesare achiziționării de sisteme informatice de înaltă performanță pentru unitățile sanitare din județele Argeș, Mureș și Sibiu.

Art. 2. — Se autorizează Ministerul Sănătății să utilizeze metoda de achiziție dintr-o singură sursă pentru extinderea proiectului-pilot din județul Neamț.

Art. 3. — Rambursarea creditului extern, plata dobânzilor, a comisiunilor și a altor costuri aferente acestuia se vor asigura de la bugetul de stat, în limita sumelor aprobate cu această destinație anual, prin bugetul Ministerului Sănătății, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul sănătății,
Hajdú Gábor

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remes

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 538/2000 privind garantarea unor credite externe pentru Ministerul Transporturilor, necesare pentru dotarea unităților sanitare din rețeaua sanitară proprie, care asigură asistența medicală și psihologică a personalului din siguranța circulației și a navigației, cu aparatură medicală de înaltă performanță și pentru implementarea programelor de dotare la nivelul unităților sanitare din rețeaua sanitară a acestui minister

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 35 din Legea nr. 81/1999 privind datoria publică,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 1 din Hotărârea Guvernului nr. 538/2000 privind garantarea unor credite externe pentru Ministerul Transporturilor, necesare pentru dotarea unităților sanitare din rețeaua sanitară proprie, care asigură asistența medicală și psihologică a personalului din siguranța circulației și a navigației, cu aparatură medicală de înaltă performanță și pentru implementarea programelor de dotare la nivelul unităților sanitare din rețeaua sanitară a acestui minister, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 20 iulie 2000, se modifică și se completează, având următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Se autorizează Ministerul Finanțelor să garanteze în numele statului, pentru Ministerul Transporturilor, credite externe în valoare totală de 45.000.000 dolari S.U.A., precum și primele de asigurare, dobânzile, comisioanele și alte costuri aferente, în condițiile legii, în vederea asigurării resurselor financiare necesare pentru achiziționarea de aparatură medicală de înaltă performanță și pentru implementarea programelor de dotare la

nivelul unităților sanitare din rețeaua sanitară a Ministerului Transporturilor, care asigură asistența medicală și psihologică a personalului din siguranța circulației și a navigației.

(2) Creditele externe necesare pentru achiziția de aparatură medicală vor fi structurate pe programe, astfel:

- 18 milioane dolari S.U.A. — pentru realizarea programului de reabilitare a rețelei de radiologie imagistică;
- 5 milioane dolari S.U.A. — pentru realizarea programului de reabilitare a rețelei de laboratoare;
- 6 milioane dolari S.U.A. — pentru realizarea programului de reabilitare a secțiilor de anestezie și terapie intensivă și a secțiilor de cardiologie;
- 10 milioane dolari S.U.A. — pentru realizarea programului de reabilitare a serviciilor chirurgicale și a sălilor de operație;
- 2 milioane dolari S.U.A. — pentru realizarea programului de reabilitare a serviciilor medicale nechirurgicale;
- 4 milioane dolari S.U.A. — pentru realizarea programelor de dezvoltare a asistenței medicale de urgență.“

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor,
Anca Boagiu

Ministru de stat, ministrul sănătății,
Hajdú Gábor

București, 9 noiembrie 2000.
Nr. 1.082.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro